

Det hade varit alldeles för enkelt och nu hade han skaffat sig oinskränkt makt. Han höll Lars P. Janssons liv i sin hand, och det stod honom fritt att göra vad han ville med det. Det lustiga var att det egentligen var en slump som fött den situation han nu befann sig i. Han skakade på huvudet och log för sig själv. Skulle han göra det eller skulle han inte göra det? Han funderade på det en stund. Om han gjorde det skulle Lars P. Janssons liv tillintetgöras, det var ingen tvekan om det. Men det förtjänade han, den jäveln. Han hade sig själv att skylla. Lars P. Jansson var en av de människor i livet som klev på andra för att ta sig fram, och det var aldrig någon som ställde sig i vägen för honom. Istället hyllades han för det han hade uträttat, och det han förväntades uträtta under de kommande åren. Det var obegripligt.

Fredrika Hammarström konstaterade att redaktionen på Aftonbladet såg ut som den brukade göra på fredagar efter klockan 15.00. Det var som om även nyheterna tog ledigt extra tidigt innan helgen. Bortsett från nöjesnyheterna, naturligtvis. På nöjessidorna i tidningen hade man sedan flera år tillbaka en sida med bilder på mer eller mindre berusade kändisar, och eftersom bilderna helst skulle fotas på något diskotek eller på en filmpremiär, planerades det alltid febrilt på fredagseftermiddagarna för att rätt kändis skulle kunna förevisas. Dessutom hade chefredaktör Brink nyligen beslutat att köpa in mer vågade bilder från så kallade paparazzifotografer, för att ta upp kampen med skvallertidningarna. Man vågade inte slå upp bilderna på förstasidan med stora, svarta rubriker, så som tvivelsutan en brittisk tidning skulle ha gjort. Istället hade Aftonbladet enbart publicerat bilderna på dess nätversion Aftonbladet.se. Fredrika Hammarström hade förgäves opponerat sig mot detta nya grepp. Hon ansåg att Aftonbladet inte alls måste utmana Se & Hör. Paparazzibilder på kändisar, oavsett om de var svenska eller bara vagt bekanta amerikanska skådespelerskor som inte knutit bikiniöverdelen tillräckligt hårt på stranden, hörde hemma i skvallertidningar, och kanske inte ens där. Fredrika Hammarström hade hellre velat skriva om riktiga nyheter än om tragiska människooden som livnärde sig på mer uppmärksamhet, och därefter blev ännu mer tragiska. Tyvärr kunde man inte alltid styra över sin framtid, och när erbjudandet om deltid på nöjesredaktionen på Aftonbladet hade dykt upp hade hon inte tvekat. "Någonstans måste man ju börja", hade hon tänkt de senaste sex åren. Kanske hade

hon tagit sig an kvällens uppgifter mer entusiastiskt om hon hade vetat att detta skulle bli hennes näst sista arbetsdag på redaktionen.

Han hade fortfarande inte bestämt sig, men han lutade allt mer åt att göra det. Lägenheten han befann sig i var i ett miserabelt skick. Flera av tapetlängderna i det rum han satt i hade släppt taget från väggen, och famlade uppgivet mot den bruna plastmatta som täckte golvet. Han hade inte städlat lägenheten på flera veckor, och det luktade starkt av svett och instängd luft. Förutom den bärbara datorn i hans knä, och den nergångna pinnstolen han satt på, var rummet kliniskt befriat från möbler och prydnadssaker. Visserligen hade han kunnat städa, men vad fan hjälpte det när lägenheten i övrigt såg ut som den gjorde. För två månader sedan hade hyran plötsligt höjts med flera hundra procent eftersom hyresbolaget skulle renovera fastigheten. Han kunde inte, och hade inte, betalat hyran sedan dess, och väntade bara på att få beskedet om vräkning. Det var just det som var själva tanken med hyreshöjningen. Efter att han och resten av hyresgästerna flyttat ut kunde hyresbolaget tjäna stora pengar på att göra om lägenheterna till bostadsrätter. Han bestämde sig plötsligt. Han skulle göra det. Visserligen var det inte Lars P. Janssons fel att hyran steg, men det skulle ändå kännas bra att få ta ut ilskan och frustrationen över någon mäktig person. Han funderade över om det hade varit meningen att han skulle hitta informationen hos Lars P. Jansson, men slog sedan bort tanken. Han hade aldrig trott på ödet, och hade aldrig fastnat för någon allmänt utbredd livsåskådning. Han trodde på sig själv. Ingen annan. För några veckor sedan hade han varit ute med sin bärbara dator för att leta efter trådlösa nätverk han kunde ansluta till. Han hade inte längre råd med Internetuppkoppling hemma, men det var inget problem eftersom så många människor lurats att börja surfa trådlöst. I det område han befann sig i hade han bara hittat ett enda trådlöst nätverk med bra signal, men det var lösenordsskyddat. Vanligen försökte han inte komma förbi lösenordsskyddade nätverk, men denna gång hade han sett det som en utmaning han var tvungen att anta. Det visade sig bli en väldigt ojämn kamp. Nätverket hette "Zyxel prestige 600". Det var allt han behövde veta. Nätverket hade per automatik uppkallats efter den router som innehöll brandväggen. Det var tydligt att den som gjort i ordning nätverket inte haft kunskap om säkerhet. Genom namnet på routern kunde han anta att lösenordet troligen inte hade ändrats från grundinställningen, och att ta reda på standardlösenordet för en "Zyxel prestige 600" var

inte svårt. Det stod nämligen i den manual som routern levererats med, och eftersom konsumenter har en benägenhet att slänga bort alla papper som följt med en viss produkt, och eftersom det alltid visar sig att de behöver ha informationen i dokumenten vid ett senare tillfälle, har företagen funnit för gott att göra informationen tillgänglig via Internet. På så sätt slipper företagen en mängd onödiga samtal, och hackare sparar mycket tid. Dessutom visste han att "Zyxel prestige 600" brukade skickas med när man tecknade sig för Internet via Telia. Om den då okände ägaren av nätverket "Zyxel prestige 600" använde Telia för att komma åt Internet var saken klar. Hos Telia knappade man nämligen inte in varken lösenord eller användarnamn för att komma ut på internet. "Vi lyssnar på våra kunder", motiverade Telia det beslutet. Han log. Allt detta var rutin, och allmänt känt bland hans gelikar. Informationen han kommit åt från nätverket "Zyxel prestige 600" visade sig dock vara allt annat än rutin. Han brukade alltid se sig om lite när han kommit in i en ny dator, men denna gång glömde han av det ursprungliga syftet med intrånget, som varit att läsa dagstidningarna. Inte nog med att ägaren av nätverket hade varit oförsiktig nog att dokumentera varje penningtransaktion som gjorts från det aktuella kontot, samt vilka konton och ägare som mottagit pengarna, det var dessutom ställt utom allt tvivel vem ägaren till nätverket var. Han hade först inte trott på uppgifterna, men ju mer han läste, desto säkrare blev han siffrorna faktiskt var korrekta. Det var då han insåg att han plötsligt hade makt att förgöra ägaren av kontot, datorn och nätverket: Lars P. Jansson.

Fredrika Hammarström frös. Visserligen var det juni, men sommarvärmen hade inte infunnit sig ännu. Hon stod utanför ett av stadens många nyöppnade dansställen, och hon hade inte sett skymten av någon kändis. Visserligen hade en ung man kommit fram till henne och presenterat sig som "Big Brother-Pontus", eller något i den stilen, men han hade till slut gått när hon vägrat både att intervjua och ta bilder på honom. Syntes det så tydligt att hon var journalist? Hon övervägde att gömma kameran under sin mörkgröna kappa, och att stoppa ner anteckningsblocket i fickan, men hon bestämde sig för att det inte spelade någon roll ikväll. Det beslutet skulle förändra hennes liv.

Han gick ut ur sin lägenhet, och brydde sig inte om att låsa. Det fanns inte längre något värde kvar där inne. Han bar datorn i en diskret, svart tygväska i vänster hand, och ett tunt brunt A5-kuvert i den högra handen. Han vandrade obeslutsamt förbi finska kyrkan i Gamla stan, när hon plötsligt kom i hans blickfång. Han tycktes stanna till i en tiondels sekund, sedan visste han. Utan att öka farten minskade han avståndet mellan honom och henne. Han vek A5-kuvertet på hälften, och passerade tätt intill henne just som en svart limousin körde förbi på gatan i motsatt riktning. Han hade inte längre kuvertet i handen.

Under de kommande åren som nyutnämnd undersökande journalist hade hon undrat vem som hade försett henne med det bruna kuvertet. Trots att såväl gäster på ingående och vakter hade gjort henne sällskap utanför dansstället hade ingen lagt märke till någon annan än Fredrika Hammarström. Även Lars P. Jansson grubblade. Han undrade hur informationen kunnat komma ut. Det spelade visserligen inte längre någon roll, för han hade blivit av med sitt jobb fyra dagar efter att en ung, kvinnlig journalist hade publicerat uppgifter om mindre fördelaktiga delar av hans verksamhet i en av landets största tidningar. Tack vare välsmorda advokater, eller möjligen tack vare hans tidigare profession, hade han lyckats undvika vistelse på öppen anstalt. "Det hade inte gynnat Sveriges framtid", ansåg experterna som kallats in till televisionens nyhetsstudior för att kommentera den skandal som uppdragats. Lars P. Jansson förstod mycket väl att det han gjort var fel, det visste han redan när han begick felen, men han ansåg sig inte ha något val. Ingen ville köpa ett svenskt flygplan som gång på gång kraschlandade inför TV-kamerorna. Han hade varit tvungen att överföra vissa medel till rätt instanser utomlands, för att flygplanet skulle kunna säljas. Tanken hade varit att enbart göra vissa eftergifter till det första land som köpte flygplanet, därefter skulle andra länder förstå att planet var bra. På något sätt hade dock ryktet spridit sig om ett land i det kalla Norden som reade ut högteknologiska flygplan, och det gick inte att hävda att flygplanen kostade mer när vissa länder skulle köpa. Dessutom hade man ju i pressen hyllat honom själv för hans goda ledarskap, och förmåga att marknadsföra Sverige utanför landets gränser. En sak var säker: Han skulle aldrig mer arbeta som Sveriges statsminister.